

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Joaquim Nadal no su

"Agost va ser el millor mes del candidat Joaquim Nadal, quan Pujol era de vacances. Ara la campanya va de veritat i el candidat socialista encara fa frases massa llargues, empra expressions massa abstractes tot just quan els altres candidats ja entren en la sentència punyent i l'expressió molt més concreta."

Joaquim Nadal.

Dilluns, 9. Amb tantes coses com passen al món de cada dia, no és estrany que ningú no recordi les circumstàncies polítiques de l'escàndol Profumo —equiparable, en certa manera, a l'escàndol del Cesid— que va forçar la dimissió del primer ministre britànic, Harold Macmillan. Això era l'any 1963 i va succeir-lo sir Alec Douglas-Home, aristòcrata escocès, catorze comte de Home, caràcter d'un altre temps però d'una diplomàcia asenyada, potser perquè de jove havia après la lliçó del tractat de Munich. Sir Alec ha mort avui, als més de noranta anys, vestigi d'un món polític del tot desaparegut, com el bombí i el socialisme. Per un pèl, lord Home va perdre les eleccions però pogué aprendre una lliçó: "Em temo que no podia amagar la meua aversió per la idea que un líder polític també hagi de ser un actor a la pantalla. L'any 1963, vaig tenir un inici poc prometedor quan em maquillaven per una aparició televisiva com a primer ministre; ho dic perquè la conversa amb la senyoreta que em posava pólvores i color va anar així: 'No podria fer-me quedar millor del que semblo a televisió?' 'No.' 'Per què no?' 'Perquè teniu un cap com una calavera.' 'És que tothom no té el cap com una calavera?' 'No' I això va ser tot". És una anècdota per accentuar més la divisòria entre la política abans i després de la televisió, i també il·lustra la modèstia peculiar de sir Alec, d'humor tan fi, líder *tory* quan no ho volia ser, segona preferència dels conservadors, una mica anacrònic com ben aviat varen subratllar els caricaturistes. El laborista Wilson va guanyar-li per poc les elec-

Anaïs Nin.

cions: arribava la nova economia i, a la llarga, arribaria la bancarrota britànica. Ves a saber si no hauria anat una mica millor amb sir Alec: més d'una vegada va dir que sabia tan poca economia que feia els comptes amb mistos. Són els avantatges de tenir el cap com una calavera.

Dimarts, 10. No sé si el candidat Joaquim Nadal fa els comptes amb una capsa de mistos o amb el software de millor qualitat però quan surt per televisió no acaba de provar els poders de convicció del *sound bite* mentre lluita amb les ombres agigantades del PSC, contra els egos revifats per la vanaglòria de les llistes electorals i el petit imperatiu territorial de cada polític que algun dia es va creure Juli Cèsar. Agost va ser el millor mes del candidat Joaquim Nadal, quan Pujol era de vacances. Ara la campanya va de veritat i el candidat socialista encara fa frases massa llargues, empra expressions massa abstractes tot just quan els altres candidats ja entren en la sentència punyent i l'expressió molt més concreta. Ara que Nadal ha decidit parlar d'ell mateix en tercera persona, els experts en els fenòmens psíquics del carrer Nicaragua opinen que això no sutura les estripades del Congrés de Sitges. Un candidat públicament tan engrunat per les tendències del seu partit pot viure una campanya electoral més aviat dolorosa.

Dimecres, 11. Tot fa pensar que, bé siguin socialistes o nacionalistes, cada vegada hi ha més figures de la vida política catalana

tura les estripades de Sitges

William Shakespeare.

-i també a la cultura, per esmorteïda que sembli- que creuen tenir "*le droit de cuissage*" en tot moment, abans de donar credencials de catalanisme o de solidaritat.

Dijous, 12. Una nova revista literària que sens dubte no passarà del segon número fa una enquesta sobre els fraus més aparatosos de la darrera dècada: posem-hi, per exemple, John Kennedy Toole, Carlos Fuentes, Paul Bowles, Anaïs Nin i gairebé tots els autors del realisme brut, per no fer la llista molt més llarga. Una altra cosa seria la llista dels grans plagiaris, de Shakespeare a Josep Pla. És sabut que el plagi queda justificat si assassinem els mèrits de l'autor que plagiem. Fullejar el *Dictionnaire des plagiaires* de Roland de Chaudenay sol ser profitós, malgrat el francocentrisme. Hi trobem Alain-Fournier i Racine. Stendhal era un mestre però, en termes de plagi contemporani, ningú no li guanya a Jacques Attali.

Divendres, 13. Constato la prodigiosa conversió del meu veí en "home digital". Fins ara, en tenia prou amb passejar el seu fox-terrier histèric cada tarda. Després tornava a casa amb algun diari sota el braç i se'l llegia davant la televisió, mastegant una telepizza o un arròs tres delícies portat a casa per un repartidor punkie. De cop i volta, he vist com ha anat automatitzant la seva vida de divorciat sense fills: fins i tot té el gos una mica abandonat i navega per Internet com un capità Nemo agosarat i computeritzat. Ara ho manté tot connectat a la pantalla, alarmes i músiques,

Stendhal.

contestador automàtic i telecompra. Viu tan interactiu que em fa por que qualsevol dia el pis no li exploti.

Valentí Puig